

porušení spatřovati ani v tom, když takové snížení nastalo při jeho přeložení na jiné služební místo.

Z těchto důvodů bylo tedy stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 2570.

Administrativní řízení: O vnitrostátní závaznosti mezinárodních smluv.

Pozemková reforma: Ani mírová smlouva s Rakouskem ani jiné akty mezinárodní nevadí záboru majetku rakouského státního příslušníka podle zákona záborového.

(Nález ze dne 27. června 1923 č. 11.299).

Prejudikatura: Boh. 2491 adm.

Věc: Pozůstalost po hraběti Mikuláši U.-W. a spol. (adv. Dr. Frant. Wien Claudi z Prahy) proti státnímu pozemkovému úřadu v Praze (J. U. C. Jan Matoušek) o zabrání velkého majetku.

Výrok: Stížnost se zamítá, jako bezdůvodná.

Důvody: Podáním stpú-u v Praze z 15. května 1922 bylo u zem. civ. soud navrženo, aby se ve vložkách desk zemských č. — o panství Staré H. a č. — o panství K., poznamenalo, že nemovitosti tam zapsané zabrány jsou státem podle zákona z 16. dubna 1919 č. 215 Sb.

Do tohoto rozhodnutí podána byla stížnost, o které uvažoval nss takto:

Stížnost namítá, že mírová smlouva St. Germainská pozměnila a derogovala zákony o pozemkové reformě vůči rakouským státním příslušníkům, kterým byl Mikuláš U.-W. a kterými jsou také obě st-lky zastupující jeho pozůstalost, jedna jako universální dědička, druhá jako odkazovnice. To dovozuje stížnost z právní povahy smluv mezinárodních, o kterých má za to, že mají silnější moc, než zákony vnitrostátní, dále dovozuje to ze čl. 267 mírové smlouvy St. Germainské, z korespondence mezi presidentem mírové delegace a srbským ministrem Pašičem a konečně i ze znění t. zv. Mantelnote ke jmenované smlouvě mírové z 2. září 1919.

Dříve, než by se zkoumal smysl ustanovení mírové smlouvy St. Germainské se zřetelem na vývody stížnosti, jest zapotřebí odpověděti na otázku, zda ona smlouva mírová vůbec byla s to, aby sama o sobě zbavila platnosti zákony o pozemkové reformě, pokud se vztahují též na příslušníky nynějšího státu rakouského. Tomu by mohlo tak býti jen tenkrát, kdyby ona smlouva měla platnost vnitrostátní právní normy, jak za to má stížnost. Předpoklad ten však dán není.

Mírová smlouva St. Germainská jest smlouvou mezinárodní, kterou nelze na roveň klásti zákonu v technickém smyslu slova. Zákon sám (§ 2 zákona z 13. března 1919 č. 139 Sb.) rozeznává přesně mezi zákony a státními smlouvami a staví je proti sobě. Není sice pochybnosti, že i smlouvy mezinárodní jsou pramenem práva, avšak smlouvy tyto jsou v podstatě jen úpravou právních poměrů mezinárodních, poměrů mezi státy smlouvou uzavírajícími.

Jsou-li ve smlouvách těch obsaženy právní normy, vztahující se na práva nebo povinnosti občanů jednoho či druhého ze smluvních států, pak může ze smlouvy té vzcházeti pouze pro smluvníka povinnost, aby vtělil normy smlouvě odpovídající i do svého vnitrostátního právního řádu a je tím i pro obor vnitrostátní učinil závaznými. Povinnosti té neučiní stát zadost již tím, že publikuje smlouvy ty ve Sbírce zákonů a nařízení ve smyslu § 2 zák. z 13. března 1919 č. 139 Sb., nýbrž tím, že ony normy vydá ve formě ústavou předepsané jako předpisy své moci zákonodárné, po případě nařizovací nebo že dotčená ustanovení smluvní uzná podobným způsobem za část svého vnitrostátního právního řádu. Takové pozdější uznání mohlo by odpadnouti, kdyby tu byl již starší předpis zákonný, jenž výslovně prohlašuje obsah smluv mezinárodních dotčenou materii upravujících za svůj obsah a tím již činí každou smlouvu mezinárodní k této materii se nesoucí součástí vnitrostátního práva.

Poněvadž však není vnitrostátní právní normy, jež by osvobožovala velký majetek pozemkový příslušníků nynějšího státu rakouského ležící v republice čsl. od záboru, nebo jež by naznačovala, že ono ustanovení mírové smlouvy tak, jak je vykládá stížnost, má býti i vnitrostátně platným, nelze ustanovení tomu přiznati derogující účinek vůči zákonům o pozemkové reformě a netřeba proto ani dále zkoumati, zda ustanovení ono má skutečně onen smysl, který mu přikládá stížnost.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou

Č. 2571.

Závodní výbory: I. * **Zákon o závodních výborech** ze dne 12. srpna 1921 č. 330 Sb. (§ 1, odst. i) nevztahuje se na závody bankovní. — II. **Co ješť výrobou?**

Administrativní řízení: O významu projevů jednotlivých činitelů zákonodárných sborů pro výklad zákona.

(Nález ze dne 28. června 1923 č. 5252.)

Věc: Česká banka »Union«, Česká průmyslová banka a Hospodářská úvěrní banka pro Čechy v Praze (adv. Dři Arnošt Stiasny a Bohuslav Ciller z Prahy) proti rozhodčí komisi dle zákona o závodních výborech v Praze (odb. rada Dr. Evžen Stern — za zúčastněné strany personální komise zmíněných bank adv. Dři L. Langer a Maximilián Reiner z Prahy) o zřízení závodního výboru.

Výrok: Naříkaná rozhodnutí se zrušují pro nezákonnost.

Důvody: Personální komise úřednictva České banky »Union« v Praze oznámila ředitelství zmíněné banky, že na místo personální komise vstoupí v život závodní výbor dle zákona o závodních výborech, a že personální komise co nejdříve oznámí ředitelství banky členy volební komise.

Ředitelství banky nevzalo oznámení to na vědomost a podotklo, že zákon o závodních výborech nevztahuje se na banky, poněvadž u nich není výroby dle § 1 cit. zákona.